mitte rahal olewat. Miks on Jaan seda häda ja kimbatust mulle saatnud! Mina olen waene laps, kel midagi ei ole, see on hõlbus arwata, et lugu teisiti ei ole. Oleks Jaan ometi enne isaga rääkinud, siis ei oleks mulle ega temale seda südamewalu osaks saanud.“ Neid sõnu üteldes hakkas ta ärdaste nutma.

Perenaene wõttis Tiiu kaenlasse ja ütles lahke häälega trööstides: „Mine ikka Tiiu, miks sa ilma asjata nutad! Ega peremees ometi weel „ei“ 'pole ütelnud. Pääle selle olen mina selle poolt ja arwan, et ma paremat minijat enesele ei wõi saadagi kui sind. Ära karda, ei ole wiga ühtegi. Külap saab kõik weel hästi minema.“

Seda wiisi rääkisiwad nad weel mõndagi.

Kui Jüri pojaga ojas üksi oli, ütles ta temale: „Poeg, see ei olnud mitte hää, et sa ilma minule ütlemata kohe Tiiu oma pruudi nime alla tõstsid. Sa oleksid pidanud seda enne mulle teada andma, et ka mina kui isa sulle oleksin midagi nõu annud.“

„Aga, armas isa,“ wastas Jaan, „niisugused asjad toimetatakse ikka südame järel. Mina ei arwanud mitte, et sina sugugi selle wastu saaksid olema, sest Tiiu on naesterahwas, nõnda kuda üleüldse üks peab olema, kui tast abikaas peab sama.“

„See on kõik tõsi,“ ütles isa, „ma olen ju ka ära näinud, et ta wäga usin ja truu on kõiges, mis ta ette wõtab. Ago mu sõbra tütar, keda sa ju ka wäga hästi tunned, on niisama wiisakas ja jumekas tütarlaps ja on tal ka oma jagu jõudu, mis ka tulu saadab elu algamises. Mina mõtlesin, et sa jääd ainge garlanno. Tiiu on waeste rahwa laps ja

toob sulle küll hää südame, nagu loota on, ligi, aga muud midagi. Säält aga saad sa tubli ja hää südamega naese ja hää kaasaraha weel pääle selle. Mõtle selle pääle, ehk wõid seda nüüd weel teha, enne kui hilja on.“

„Sa oled, isa, mulle,“ wastas Jaan, „mitu korda ütelnud, et rikkus ja raha mitte inimese õnn ilmas ei ole, waid hää süda, mis teiste inimestega elu sees oskab läbi käia, ja usinus ja truudus, mis inimest elust läbi peawad saatma. Kui seda inimese juurest leida on, siis tuleb igapäewane leib nagu iseenesest. Pääle selle seisame meie järjel, kus meil ihulikust warast ka just mitte puudust ei ole. Miks-pärast peaksin mina Tiiu, keda ma südamest ja õiglasel wiisil armastan ja abikaasaks soowin, tühja raha pärast maha jätma!“

„Aga poeg,“ ütles jälle isa, „sa wõid ometi arwata, et mina sulle ükski seda soowin, mis sulle kasuks tuleb, miks ei taha sa minu nõu siis mitte wasta wõtta?“

„Wäga hää meelega wõtaksin su nõuu wasta, armas isa,“ wastas poeg, „kui ma ise armastust oma südamesse selle ehk teise tütarlapse wasta wõiksin panna. Aga seda ei wõi ma mitte teha. Tüdruk, keda sa mulle soowid, on auus inimene, ja ma olen palju hääd temast kuulnud, aga mu süda ei hoia tema poole, ja see'p see on. Ütle ise, isa, kas see oleks sinu meele pärast olnud, kui keegi sind oleks sundinud teist wõtma kui seda, kes nüüd sinu abikaas ja minu armastatud ema on. Ma usun, so ei oleks selles asjas ialgi ennast sundida lasknud.“

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1879, lk. 30